

— А бе ти, защо си толкова глупавъ! Где можешъ да вдигнешъ толкова дърва?

Още не издумалъ, и въ мигъ — и гора, и човѣкъ, и палатъ изчезнали.

Явилъ се пакъ старецътъ и му казалъ:

— Азъ нали ти казахъ, каквото и да видишъ, нищо да не думашъ, нищо да не правишъ? Защо не ме послуша?

— Не можахъ да гледамъ, какъ се мжчи напраздно, та рекохъ добро да направя! — отговорилъ сиромакътъ.

— Хайде, иди сега пъкъ въ оня палатъ, който виждашъ насреща, ама помни поржката ми!

Сиромакътъ се зарадвалъ и затичалъ къмъ новия

палатъ. Той билъ похубавъ, по-богатъ и по-нареденъ отъ първия. Стоялъ въ него десетъ дни. Единъ день той видѣлъ: бѣга хубава мома. Следъ нея тича момъкъ, а следъ момъка — голѣма и страшна змия, готова да го глътне. Сиромакътъ забравилъ поржката на стареца и извикалъ на момъка:

— Бѣгай, змия задъ тебе!

И всичко въ мигъ пакъ изчезнало. Явилъ се наново старецътъ и му се скаралъ.

— Не можахъ, да се удържа, като видѣхъ такава страшна змия, готова да глътне момъка! — казалъ сиромакътъ.

— Хайде сега, — казалъ старецътъ, — иди въ оня палатъ и помни поржката ми! Не удържишъ ли и сега, нѣма нищо вече да видишъ!

Отишелъ сиромакътъ въ третия палатъ и що да види: всичко въ злато и коприна. Живѣлъ тамъ петнадесетъ дни. Единъ день, както гледалъ навънъ, видѣлъ много месарници и въ тѣхъ накачено хубаво, прѣсно и тлъсто месо. Само въ една месарница имало изсъхнало, почернѣло и